

Sygn. akt I NO 190/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania L. L.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) /2019 z dnia 7 listopada 2019 r.

w przedmiocie niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2020 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) uchwałą nr [...] /2019 z dnia 7 listopada 2019 r., na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2019, poz. 52 ze zm.; dalej: p.u.s.p.), nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez L.L. – sędziego Sądu Apelacyjnego w (...).

W uzasadnieniu Rada wskazała, że L. L. – sędzia Sądu Apelacyjnego w (...)

oświadczył Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania tego stanowiska oraz załączył zaświadczenia: lekarskie i psychologiczne stwierdzające, że jest zdolny do pełnienia urzędu sędziego, ze względu na stan zdrowia. Do Biura Rady wpłynęła również opinia Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) z 26 września 2019 r. o uczestniku postępowania oraz pismo Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) wraz z danymi statystycznymi. W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, Wiceprzewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS).

Podczas posiedzenia w dniu 6 listopada 2019 r. zespół, po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją, uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Zespół jednogłośnie rekomendował Radzie niewyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Pana L. L. – sędziego Sądu Apelacyjnego w (...). Zespół podkreślił, że nie przemawia za tym interes wymiaru sprawiedliwości, w tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego.

Rada podzieliła stanowisko zespołu i stwierdziła, że w jej ocenie brak jest interesu wymiaru sprawiedliwości w wyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez wnioskującego. Sędzia L. L. orzeka w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w (...). W ocenie Rady, z przedstawionych przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) danych statystycznych wynika, że w wydziale od 1 stycznia do 31 grudnia 2018 r. załatwiono łącznie 2.818 spraw, natomiast od 1 stycznia do 31 czerwca 2019 r. załatwiono łącznie 2.183 sprawy. Od 1 stycznia do 31 grudnia 2018 r., sędzia L. L. załatwił łącznie 269 spraw, czyli około 10% spraw załatwionych w wydziale, podczas gdy średnia w wydziale wynosiła 272,7 sprawy, natomiast w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2019 r. Sędzia L.L. zanotował spadek liczby załatwionych spraw – 140 spraw, czyli około 6,5% spraw załatwionych w wydziale, podczas gdy średnia w wydziale wynosiła 229,3 sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że wzięła pod uwagę zmniejszony wskaźnik

procentowy udział w przydziale spraw wpływających do referatu sędziego L. L., jednak po przeanalizowaniu statystyki obciążenia sędziego oraz wydziału stwierdziła brak podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska, ponieważ odejście jednego sędziego z wydziału w tym wypadku nie zakłóci w istotny sposób pracy sądu oraz wydziału. Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 7 listopada 2019 r., Rada jednogłośnie (przy obecności 13 osób) zadecydowała o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Pana L. L. . Rada wskazała, że uchwała jest ostateczna.

Sędzia L. L. (dalej: Odwołujący), na podstawie przepisu art. 44 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., zaskarżył powyższą uchwałę w całości, zarzucając:

1) naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 33 ust. 1 u.KRS polegające na podjęciu zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy, z pominięciem zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników, a w szczególności:

- pominięciem faktu, że od dnia 9 lutego 2015 r. Odwołujący pełni funkcję przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) i w związku z wykonaniem licznych obowiązków dotyczących kierowania pracami wydziału ma zmniejszony do 50% wskaźnik procentowy udziału w przydziale spraw wpływających do tego wydziału w relacji do udziału w przydziale spraw pozostałych sędziów, a w rezultacie pominięcie w analizie danych statystycznych dotyczących liczby wydanych orzeczeń, faktu iż zarówno w 2018 r., jak i w okresie od 1 stycznia do 30 września (w uchwale błędnie wskazano datę 30 lub 31 (*sic!*) czerwca 2019 r., ilość rozpoznanych przez Odwołującego spraw była znacznie wyższa od przypisanego mu wskaźnika procentowego (98,6% w 2018 r. i 61% w pierwszych trzech kwartałach 2019 r.) oraz pominięcie przy ocenie stopnia obciążenia Odwołującego ilością spraw, obowiązków i spraw rozstrzyganych przez niego w ramach pełnienia funkcji przewodniczącego wydziału, podczas gdy w ocenie Rady dane statystyczne stanowiły podstawowe kryterium oceny przy podjęciu zaskarżonej uchwały;

- postawienie tezy o rzekomym zmniejszeniu liczby rozpoznawanych przez Odwołującego spraw w poszczególnych latach w oparciu o oczywiście wadliwą i niestosowaną w sprawozdawczości orzeczniczej metodologię polegającą na porównaniu danych z całego roku 2018 w relacji do danych z pierwszych trzech kwartałów 2019 r., podczas gdy miarodajne byłoby jedynie porównanie tożsamyh okresów, w tym przypadku pełnych lat, podczas gdy w ocenie Rady dane statystyczne stanowiły podstawowe kryterium oceny przy podjęciu zaskarżonej uchwały;

- pominięcie w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały, istotnej okoliczności, że w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 30 września 2019 r. wszystkie uzasadnienia wyroków Odwołujący sporządził w ustawowym, czternastodniowym terminie, przy średniej wydziału 84,85% uzasadnień sporządzonych w tym terminie w omawianym okresie sprawozdawczym;

- pominięcie w treści zaskarżonej uchwały, jednoznacznie pozytywnej opinii służbowej sporządzonej w toku przedmiotowego postępowania przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) w dniu 26 września 2019 r., z której wynika m.in.: że dalsze sprawowanie przez Odwołującego urzędu sędziego jest niezbędne dla sprawnego funkcjonowania II Wydziału Karnego tego Sądu; że sposób wykonywania przez Odwołującego obowiązków sędziego i przewodniczącego wydziału przekłada się na bardzo dobre wyniki w zakresie sprawności postępowania we wszystkich kategoriach spraw rozpoznawanych w wydziale oraz stabilności orzecznictwa;

- pominięcie w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały, informacji zawartej w piśmie Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 października 2019 r., wskazującej, że oprócz pełnionej funkcji przewodniczącego wydziału oraz obowiązków orzecznich, Odwołujący zastępuje nadto sędziego wizytatora do spraw karnych Sądu Apelacyjnego w (...) podczas jego nieobecności;

co w rezultacie doprowadziło do braku możliwości dokonania przez KRS rzetelnej oceny co do możliwości dalszego zajmowania przez Odwołującego stanowiska sędziego w świetle kryteriów statuowanych przez przepis art. 69 § 1b p.u.s.p., a w rezultacie nierozpoznanie istoty sprawy;

b) art. 69 ust. 1b zdanie 1 p.u.s.p. polegające na niewskazaniu w treści

zaskarżonej uchwały, dlaczego w ocenie Rady dalsze sprawowanie przez Odwołującego urzędu sędziego nie jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, że nie przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami Sądu Apelacyjnego w (...), w szczególności II Wydziału Karnego, co znamionuje podjęcie zaskarżonej uchwały z pominięciem ustawowych kryteriów statuowanych przez wskazany w niniejszym zarzucie przepis, a w rezultacie stanowi dokonanie oceny sprawy w sposób całkowicie dowolny, arbitralny, przy zastosowaniu niejasnych kryteriów;

c) art. 29 ust. 2 u.KRS polegające na niepoinformowaniu Odwołującego o terminie posiedzeń Rady, na których była rozpoznawana przedmiotowa sprawa, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały, albowiem udział Odwołującego w posiedzeniu, wobec treści sprawozdania złożonego przez przedstawiciela zespołu w sprawie, umożliwiłby Odwołującemu pełne przedstawienie kwestii opisanych w podniesionym wyżej zarzucie, dotyczących newszechstronnego rozpoznania sprawy jeszcze przed podjęciem zaskarżonej uchwały.

Odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości oraz przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na powyższe odwołanie, wniosła o jego odrzucenie jako niedopuszczalnego. Krajowa Rada Sądownictwa, nie odnosząc się merytorycznie do podnoszonych zarzutów, stwierdziła, że od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2018 z 7 listopada 2019 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiąającego wiek przejścia w stan spoczynku nie przysługuje środek odwoławczy. Zgodnie z art. 69 § 1b zd. 2 p.u.s.p. uchwała w tym przedmiocie jest ostateczna. Rada, na poparcie swojego stanowiska, przywołała pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu postanowienia z 9 kwietnia 2019 r., I NO 13/19, w którym to Sąd Najwyższy stwierdził, że „ostateczność uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, o której mowa w art. 69 § 1b zd. 2 p.u.s.p. musi być rozumiana jako stan, w którym na uchwałę nie przysługuje w postępowaniu zainicjowanym i przeprowadzonym przed Krajową

Radą Sądownictwa żaden środek odwoławczy – jest to zatem uchwała ostateczna (prawomocna). Za takim rozumieniem sformułowania użytego przez ustawodawcę w treści przepisu art. 69 § 1b zd. 2 p.u.s.p. przemawia także okoliczność, że z żadnego innego przepisu (czy to p.u.s.p. czy u.K.R.S.) nie wynika konieczność rozumienia określenia „uchwała ostateczna” w sposób odmienny, niżby to miało wynikać z odczytania tego sformułowania poprzez pryzmat – mającej prymat w procesie dekodowania znaczenia przepisów – wykładni językowej, a zatem odmiennie niż, uchwała, która nie podlega zaskarżeniu. Sens literalny przepisu art. 69 § 1b zd. drugie p.u.s.p. rysuje się więc jednoznacznie. Przepis ten stanowi wyraźny wyjątek od wyartykułowanej w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa ogólnej zasady zaskarżalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa do Sądu Najwyższego z powodu ich sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy rozważył kwestię dopuszczalności drogi sądowej w sprawie. Krajowa Rada Sądownictwa stoi bowiem na stanowisku, że uchwały Rady w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego są ostateczne, a tym samym w sprawie nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy w składzie orzekającym, nie podziela stanowiska Rady w tym względzie.

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Regułą zatem jest możliwość odwołania się od uchwały KRS w sprawie indywidualnej, natomiast wyjątkiem jest brak drogi sądowej, który – zgodnie z literalną wykładnią tego przepisu – musi być określony w przepisach odrębnych i jako wyjątek nie może być interpretowany rozszerzająco. Ustawodawca w u.KRS nie wyłączył spraw w przedmiocie dalszego zajmowania

stanowiska przez sędziego, który osiągnął wiek przejścia w stan spoczynku (o którym mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p.) z katalogu spraw indywidualnych, od których nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Użyte przez ustawodawcę pojęcie „ostateczności” decyzji nie jest równoznaczne z „prawomocnością” decyzji KRS. Prawomocność oznacza, że od decyzji nie przysługuje odwołanie (art. 43 ust. 1 u.KRS). W art. 69 § 1b p.u.s.p. ustawodawca posłużył się natomiast terminem „ostateczność” znanym prawu administracyjnemu. Wprawdzie art. 2 u.KRS wyłącza w postępowaniu przed Radą stosowanie Kodeksu postępowania administracyjnego, to jednak nie można wyprowadzić stąd wniosku, że terminologia stosowana w prawie administracyjnym nie jest odpowiednia dla ustawy o KRS. Jeżeli ustawodawca nie nadał odmiennej treści terminowi już znanemu w systemie prawa, to nie można przypisywać mu znaczenia nowego. Zasadne jest zatem przyjęcie, że zdanie drugie art. 69 § 1b p.u.s.p. należy zinterpretować zawężająco. Tylko wyraźne wskazanie, że od uchwały nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego skutkować może wyłączeniem kontroli sądowej uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 marca 2019 r., I NO 57/18). Sprawa z odwołania od uchwały KRS rozpatrywana przez Sąd Najwyższy ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19). Ograniczenie zaskarżalności uchwał KRS do Sądu Najwyższego nie może być domniemywane, gdyż status sędziego, w tym nieusuwalność sędziego i okoliczności przejścia w stan spoczynku, zostały uregulowane w Konstytucji RP a ich zastosowanie przez KRS podlega ocenie z punktu widzenia art. 2, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji (zob. wyroki TK z: 27 maja 2008 r., SK 57/06, z 29 listopada 2007 r., SK 43/06) oraz art. 180 ust. 1 Konstytucji RP (zob. wyrok TK z 15 grudnia 1999 r., P 6/99).

Reasumując, prokonstytucyjna wykładnia art. 69 § 1b p.u.s.p. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, prowadzi do wniosku, że uczestnikowi postępowania przed KRS przysługuje prawo odwołania się od uchwały w sprawie dalszego zajmowania przez niego stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku uprawniającego do przejścia w stan spoczynku.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu, należy stwierdzić, że w sprawie doszło do naruszenia art. 29 ust. 2 u.KRS, co stanowi konsekwencję przyjętego przez Radę stanowiska, że uchwały KRS w przedmiocie rozpoznania wniosku sędziego o dalsze zajmowanie stanowiska po osiągnięciu wieku przejścia w stan spoczynku nie podlegają zaskarżeniu, a wnioskodawca nie jest uczestnikiem postępowania. Uchybienie to nie jest równoznaczne z rażącym naruszeniem prawa, skutkującym uchYLENIEM uchwały Rady. Udział Odwołującego w posiedzeniu Rady nie jest bowiem obligatoryjny. Rada po zapoznaniu się z dokumentacją nie uznała za potrzebne, złożenia przez Odwołującego wyjaśnień, a zatem uchybienie nie miało wpływu na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Zgodnie natomiast z art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. W kontekście rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy bada, czy uchwała KRS nie jest arbitralna, czy nie jest podjęta z użyciem niedozwolonych kryteriów. W ocenie Sądu Najwyższego, Rada nie może na zasadzie pełnej uznaniowości, decydować o pozostawieniu sędziego w stanie czynnym po osiągnięciu przez tego sędziego określonego w ustawie wieku przechodzenia w stan spoczynku, w sytuacji, gdy sędzia ten złożył przewidziane w ustawie oświadczenie o woli dalszego pełnienia urzędu, załączył wymagane zaświadczenia, a bezpośredni przełożony oraz zgromadzenie sędziów okręgu jednoznacznie wypowiedziało się za pozostawieniem sędziego w stanie czynnym. Uznaniowość Rady jest ograniczona kryteriami wskazanymi *expressis verbis* w art. 69 § 1b p.u.s.p., których treść nie może być ustalana w oderwaniu od art. 69 § 1 p.u.s.p. oraz zasad związanych z istotą władzy sądowniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 marca 2019 r., I NO 57/18).

Zgodnie z art. 69 § 1 p.u.s.p. sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan

zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie. Zgodnie natomiast z treścią art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Dokonując wykładni powyższych przepisów, odnieść się należy przede wszystkim do Konstytucji RP, których konkretyzację stanowią powołane wyżej przepisy ustawy. Powołanie na urząd sędziego następuje na czas nieoznaczony (art. 179 *in fine* Konstytucji RP), a złożenie sędziego z urzędu, zawieszenie w urzędowaniu, przeniesienie do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie (art. 180 ust. 2 Konstytucji RP). Wszelka ingerencja ustawodawcy musi pozostawać w zgodzie z normami konstytucyjnymi. Ustawodawca został upoważniony do określenia granicy wieku, po osiągnięciu której sędzia przechodzi w stan spoczynku (art. 180 ust. 4 Konstytucji RP). Delegacja zawarta w Konstytucji nie zawiera regulacji kwestii pozostawienia sędziego w stanie czynnym po osiągnięciu takiego wieku. Nadto Konstytucja nie przewiduje mechanizmów „weryfikacji” sędziowskich powołań. Powyższe prowadzi do wniosku, że sędzia zdolny do pełnienia urzędu, powinien dalej pełnić swój urząd „jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów”. Wypełnienie przez ustawodawcę obowiązku określonego w art. 180 ust. 4 Konstytucji RP poprzez wskazanie wieku, w którym sędzia przechodzi w stan spoczynku nie może stanowić podstawy do ograniczenia możliwości racjonalnego zarządzania kadrami sądownictwa powszechnego. Wprowadzona w art. 69 § 1 p.u.s.p. możliwość pozostawienia sędziego w stanie czynnym po osiągnięciu określonego wieku, na podstawie oświadczenia woli sędziego, nie może prowadzić do weryfikacji sędziów na zasadzie uznaniowości organu. Decyzja w tym zakresie jest ograniczona zasadami dotyczącymi pełnienia urzędu sędziego. W interesie

społecznym jest zatem korzystanie z wiedzy i doświadczenia takiego sędziego, którego praca jest pozytywnie oceniana przez przełożonych oraz środowisko sędziowskie. Ujęcie kryteriów oceny za pomocą klauzul generalnych prowadzi także do wniosku, że każde postępowanie ma mieć charakter zindywidualizowany, a decyzja KRS nie może mieć charakteru arbitralnego.

Odwołujący pełnił urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) i orzekał w II Wydziale Karnym tego Sądu od 14 stycznia 2004 r., pełniąc funkcję zastępcy przewodniczącego od 14 grudnia 2010 r., następnie funkcję przewodniczącego wydziału od 9 lutego 2015 r. Stosownie do treści art. 69 § 1 p.u.s.p., z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu przed ukończeniem 65 lat Odwołujący złożył oświadczenie woli dalszego zajmowania stanowiska i przedstawił zaświadczenie wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziego, stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do dalszego pełnienia obowiązków sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa uznała za niezbędne do rozpoznania wniosku dane statystyczne obrazujące pracę sędziego, które wraz z opinią Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) zostały przesłane na wniosek Rady, a następnie stanowiły główne kryterium oceny wniosku Odwołującego.

Rada, powołując się na dane statystyczne, stwierdziła brak podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez Odwołującego, „ponieważ odejście jednego sędziego z wydziału w tym wypadku nie zakłóci w istotny sposób pracy sądu oraz wydziału”. Wbrew twierdzeniom odwołującego, dane statystyczne nie zostały przez Radę niewłaściwie zinterpretowane, gdyż ze stenogramu z posiedzenia KRS z dnia 7 listopada 2019 r. wynika jednoznacznie, że zaprezentowane dane obejmowały okres od 1 stycznia 2018 r. do 30 września 2019 r., a jedynie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały omyłkowo wskazano datę końcową 30 czerwca 2019 r. Rada podkreśliła, że wzięła pod uwagę zmniejszony wskaźnik procentowy udziału w przydziale spraw wpływających do referatu Odwołującego. Rada została poinformowana o pełnym zakresie obowiązków Odwołującego, w tym funkcji zastępcy wizytatora ds. karnych. Wobec powyższego brak jest podstaw do uznania, że Rada nie zapoznała się ze zgromadzonym materiałem w sprawie, a w konsekwencji nie rozpoznała istoty sprawy.

Z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Rada zapoznała się z całą zgromadzoną dokumentacją, a jako decydujące kryterium uznała dane statystyczne, które zinterpretowała na niekorzyść Odwołującego, jako uzasadniające niewyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego.

Rada, dokonując oceny wniosku sędziego, kieruje się kryteriami dobra wymiaru sprawiedliwości i interesem społecznym. Przepisy u.KRS ani też p.u.s.p., poza racjonalnym wykorzystaniem kadr sądownictwa powszechnego i potrzebami wynikającymi z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów, nie wyliczają okoliczności, których zaistnienie lub brak skutkowałyby pozytywnym rozpatrzeniem wniosku sędziego w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska. Wynika to z faktu, że klauzule generalne ze swej istoty są niedookreślone, nieostre, mają charakter ocenny i dyskrecjonalny. Stosowane są w sytuacjach, gdy nie ma możliwości wypracowania zamkniętego katalogu kryteriów, gdyż są one nie do końca wymierne i nie da się ich opisać czy przewidzieć wszystkich sytuacji, w których znajdą zastosowanie (zob. wyrok TK z 15 stycznia 2009 r., K 45/07, OTK-A 2009, nr 1, poz. 3). Różne wartości kryjące się pod pojęciem „dobra wymiaru sprawiedliwości” wymykają się definicji w postaci kazuistycznego wyliczenia przypadków, co sprzyja wyważonym ocenom i słusznemu (*ius aequum*) rozstrzygnięciu sprawy. Wskazówką od ustawodawcy dla Rady są jedynie dwa wyżej wymienione szczególne kryteria, co pozwala na stosunkowo dużą swobodę decyzyjną.

„Interes” czy „dobro” oznaczają tyle co korzyść, zysk, coś pożytecznego. Wymiar sprawiedliwości rozumiany jest natomiast zarówno jako działalność państwa realizowana przez sądy jak i działalność polegająca na rozstrzyganiu sporów prawnych w imieniu państwa. Zasadniczym „dobrem wymiaru sprawiedliwości” w kategorii spraw osobowych – dotyczących obsady stanowisk sędziowskich – jest niewątpliwie potrzeba zapewnienia odpowiedniej kadry sędziowskiej, zdolnej do wymierzania sprawiedliwości w sprawach należących do właściwości danego sądu w postępowaniach, których standardy określono w Konstytucji RP, ustawach oraz wiążących Rzeczpospolitą Polską aktach prawa międzynarodowego (np. art. 6 EKPCz). Jednym z powtarzających się kryteriów

doboru kadry sędziowskiej z pewnością są mierzalne i porównywalne statystycznie kryteria sprawności i szybkości prowadzenia postępowań. Bolączką trapiącą od lat polski wymiar sprawiedliwości jest bowiem przewlekłość postępowań sądowych (wyrok ETPCz z 7 lipca 2015 r., Rutkowski v. Polska). Skoro zatem w okolicznościach niniejszej sprawy Rada jako główne kryterium oceny przyjęła dane statystyczne, których interpretacja była niekorzystna dla Odwołującego, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do stwierdzenia niezgodności z prawem uchwały podjętej w oparciu o wskazane w jej uzasadnieniu okoliczności. W ocenie Sądu Najwyższego zarzuty Odwołującego nie znajdują potwierdzenia w treści zaskarżonej uchwały, w której wprost wskazano na prawidłowe zastosowanie przez Radę kryteriów racjonalnego wykorzystania kadr (znaczny spadek liczby rozpoznanych przez Odwołującego spraw) oraz potrzeb wynikających z obciążenia zadaniami danego sądu (odejście Odwołującego nie zakłóci w istotny sposób pracy sądu oraz wydziału). Odwołujący nie wykazał, by zastosowane kryteria nie znajdowały odzwierciedlenia w okolicznościach sprawy, w szczególności z przedstawionych danych statystycznych nie wynika, że sytuacja kadrowa w Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego jest trudna (np. większość sędziów orzekających to sędziowie delegowani, bez doświadczenia lub nie mogący pełnić obowiązków funkcyjnych).

Odnosząc się do zarzutu podjęcia zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy, z pominięciem zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników należy także podkreślić, że zarówno u.KRS jak i u.s.p. nie wskazuje pozytywnej opinii przełożonego lub środowiska sędziowskiego, jako warunku złożenia przez sędziego wniosku o dalsze zajmowanie stanowiska czy też uzyskania zgody KRS. Do decyzji Zespołu powołanego przez Przewodniczącego Rady oraz do Rady należy decyzja, czy przedłożony materiał jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy czy też wymaga uzupełnienia. W niniejszej sprawie Zespół zwrócił się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) o przesłanie danych statystycznych dotyczących pracy Odwołującego. Dane zostały przesłane wraz z opinią Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...). Jednak to do Rady należała decyzja, czy przedmiotowa ocena zostanie uznana za istotną czy też zostanie pominięta. Wobec powyższego wyżej wymieniony zarzut jest niezasadny.

Reasumując, Rada podjęła uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy, w oparciu o wskazane w uzasadnieniu uchwały kryteria, tym samym nie uchybiła obowiązkowi wynikającemu z art. 33 ust. 1 u.KRS. W związku z powyższym, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 41 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.